Ivanove poslanice

Prepričano,
objašnjeno,
za danas.

GOOD NEWS

Ivanove poslanice

Prepričano, objašnjeno, za danas.

Hans-Jörg Ronsdorf

Jer ja živim, a i vi ćete živjeti.

Iv 14,19

Ivanove poslanice prepričane su vlastitim riječima, tj. prenesene s objašnjenjima. Opseg teksta otprilike je tri puta veći od izvornoga biblijskog teksta u nekom klasičnom prijevodu Biblije.

1. izdanje, lipanj 2020. (njemačko izdanje)

© Hans-Jörg Ronsdorf – sva prava pridržana

www.hans-joerg-ronsdorf.de

Albis 6 ½

87477 Sulzberg

hj-ronsdorf@t-online.de

ISBN njemačkog izdanja: 978-3-9820715-4-1

Oblikovanje naslovnice: Tobias Stricker

Zašto čitati Bibliju?

Ova mala knjižica stigla je sve do vaših ruku. Riječ je o jednoj dužoj i dvjema kratkim poslanicama koje je napisao neki Ivan. Prije gotovo 2000 godina. Može li takav tekst iz antike danas imati značenje? Svakako, jer je pisac doživio nešto posebno: poznavao je Isusa iz Nazareta. Osobno ga je iskusio. To njegovoj poslanici daje neusporedivu vrijednost. Zato je gotovo od samoga početka uvrštena u zbirku tekstova koju danas poznajemo kao Novi zavjet.

Želite li upoznati Boga? Je li vam istina o Bogu važna? Istinski upoznati Boga glavna je tema i Ivanova evanđelja i ovih poslanica.

Ova Ivanova poslanica, izraženo ljudskim mjerilima, prelazi granice. Granice koje nitko ne može prijeći ako nije dobio vijesti s druge strane. Ova je poslanica poput najbistrijega jezera, najviše planine, najljepšega cvijeta, najveličanstvenijega lava, najljepše slike. Nijedno književno remek-djelo ne prilazi joj ni približno, nije joj ni na vidiku. Ni Sokrat, ni Platon, ni Ksenofont, nitko. Ova je poslanica vatromet Božje ljubavi. I njegove svetosti.

Što god teolozi danas najboljim istraživanjima pretpostavljali, kakve god teze sastavljali i kombinirali: ovoj poslanici to ne smeta. Da je nemamo, Novomu zavjetu nedostajao bi bitan građevni kamen. Hvala Bogu, imamo ovu poslanicu!

Koliko je poslanica aktualna i važna za danas?

Misli i iskustva kršćana prvoga stoljeća važni su za današnje vjernike. Napokon, i oni su bili ljudi koji su nastojali vjerno živjeti u svojim složenim i pluralističkim društvima. Tada kao i danas nije uvijek lako točno znati kako se može vjerno živjeti. Ti rani kršćani mogu nam biti uzori.

U svijetu koji je već bio prepun proturječnih religija i filozofija, i time sličan našemu, Isus je rekao: „A ovo je vječni život: da spoznaju tebe, jedino pravoga Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista“ (Iv 17,3). Isus vječni život određuje kao (s)poznaju Boga. Jer samo po našem odgovoru na Božje samoobjavljenje čovječanstvu svatko od nas može njega upoznati. I onda započeti život s njim. Uživati u njemu. Sada i u svu vječnost. To je važna tema za svakoga čovjeka na svakome mjestu povijesti. I tema ove poslanice!

Pobliže okolnosti i povod poslanice

Svaki čitatelj može steći dojam da su napisane u vrijeme podjela i zbrke. Ona se pojavila osobito u krugu primatelja koji se naziva ivanovskim. Ipak, ne pokušavamo konkretno – to se činilo i čini dovoljno – rekonstruirati krivovjerja i zablude. Istine iznesene u poslanicama mogle bi se usmjeriti i istaknuti protiv mnoštva krivih učenja o Kristu. Postojala su u oblicima gnosticizma, doketizma ili Kerintova učenja. Nema dovoljno dokaza da bi se krivo učenje rekonstruiralo s takvom točnošću. Zato se čini najmudrijim odustati od toga. **Poslanice se obraćaju mnoštvu krivih uvjerenja, od kojih su mnoga i danas među nama.**

Tri teme poslanice ističu se s obzirom na situaciju u koju je poslana:

Kristologija – tko je Isus i zašto je to važno

Ispovijedanje Isusa kao božanskoga Krista, došloga u tijelu, i Sina Božjega u središtu je poslanica. Kristologija je nauk o tome tko je Isus. Učenicima je od početka bilo jasno da je istina o Isusu nedodirljiva i da se ne smije napustiti. S krivim naukom o Isusu cijela bi se kršćanska vjera urušila. Nijekanje pravoga čovještva Isusova bilo bi nijekanje spasenjskoga značenja čovjeka Isusa i njegove patnje koja donosi spasenje.

Što su točno širili lažni učitelji i zavodnici koji su izašli iz sredine tih kršćana, o tome možemo samo nagađati. Predaja iz drugoga stoljeća, o kojoj izvješćuje Irenej, kaže da su se crkveni vođe usprotivili čovjeku po imenu Kerint, koji se zalagao za oštro razlikovanje između čovjeka Isusa i duhovnoga Krista. Kerint je vjerovao da je Isus bio izvrstan i mudar učitelj, ali ništa više od toga. Krist je, naprotiv, bio duhovno biće koje je pri njegovu krštenju sišlo na čovjeka Isusa i opet ga napustilo prije njegove smrti na križu (vidi 5,6-8).

Ignacije, još jedan kršćanin drugoga stoljeća, upozorava vjernike na „doketističku“ kristologiju. Pojam doketizam dolazi od grčke riječi dokeô, što znači „činiti se“. Doketisti su učili da se Isus samo „pojavio“ ili da se samo „činio“ čovjekom, i da se samo „činilo“ da trpi i umire. Zatim je postojao još jedan, nešto kasniji pokret koji je izazvao kršćanstvo: gnosticizam. Možda je poslanica usmjerena protiv tih triju smjerova u njihovim najranijim razvojnim stupnjevima.

Božja ljubav, ljubav prema Bogu i prema bližnjemu

Još jedna velika, ako ne i najveća tema jest božanska ljubav, „agape“. Ta je tema neodvojivo isprepletena s Ivanovim kristološkim programom.

Autor nas podsjeća na neupitno središnje značenje vršenja Isusove zapovijedi da ljubimo jedni druge. Ljubav je ispit istine i pravoga života iz Boga.

Dualnost – dvodijelnost

Tko pozorno usvaja poslanice, stalno nailazi na suprotnosti. Ivanovo je gledište u temelju obilježeno dualizmom između svjetla i tame, istine i laži, života i smrti, ljubavi i mržnje, ... svijeta (ili ovoga svijeta) nasuprot onomu što „nije od ‚svijeta'". Ivanov svijet iskustva jednostavno je podijeljen na dva različita tabora. S jedne strane postoje Bog, Isus (Božji predstavnik), Duh i Božja djeca. S druge strane postoji tabor koji se suprotstavlja Bogu. Tim protivnicima pripadaju đavao i njegova djeca (1 Iv 3,8), antikrist/antikristi (2,18.22; 4,3; 2 Iv 7), duh antikrista (1 Iv 4,3) i svijet koji je dospio pod utjecaj Zloga. Ivanu je lako odrediti kome je netko odan. Čovjekova djela govore više od riječi, kao što pokazuje 1 Iv 3,10: „Božja djeca i đavlova djeca otkrivaju se na ovaj način: svi koji ne čine ono što je ispravno nisu od Boga, kao ni oni koji ne ljube svoju braću i sestre."

Tako Ivan u svojem načinu izražavanja i pogledu na svijet ne poznaje sive zone. Crno ili bijelo, kako bismo danas rekli. Gotovo digitalno gledanje. Nama to zvuči neobično. Ali ako pokušamo razumjeti Ivana, onda je njegov pristup u mnogočemu koristan i nama danas.

Česta i razumljiva reakcija bila je ta da se teško može ispuniti ono što je Ivanu toliko važno. Djelatna, nesebična ljubav kod njega zauzima prvo mjesto na ljestvici. Bez „ako" i „ali". Bez pregovaranja. Kako tako ljubiti? I kako ne griješiti? Ivan ima visoka mjerila. Zapravo nedostižna. Tko ih ne ispuni 100 %, vani je. Da, taj oštar način prikazivanja može nas uznemiriti. Jer naš život nije savršen. Nije potpuno bez grijeha. To Ivan zna. Iako kaže da onaj koji je rođen od Boga ne griješi (3,6; 5,18), predobro zna da mi još griješimo (2,1). U Ivanovu načinu mišljenja to nije proturječje, a ne mora biti ni za nas.

Tko je pisac?

Iako se ti spisi tradicionalno povezuju s nekim po imenu Ivan, nemamo unutarnjih dokaza koji bi potvrdili tu predaju. **Zapravo su sva tri spisa anonimna.** Bez pozdrava i oslovljavanja Ivan odmah uskače u izlaganje; 2. i 3. Ivanova slijede stari, poznati oblik pisma i pošiljatelja jednostavno označuju kao starješinu, ne navodeći osobno ime. Vjerojatno je to isti autor kao i autor Ivanova evanđelja te Otkrivenja. Iako mnogo toga govori u prilog tomu da je to bio Isusov učenik, dakle jedan od Dvanaestorice, mogao je to biti i neki drugi Ivan. Dakle netko s istim imenom, koji je također bio Gospodinov učenik. Možda jedan od Sedamdesetorice.

Struktura poslanice i svrha

Tekst je vjerojatno izvorno služio kao propovijed u autorovoj crkvi, a zatim je bio razaslan drugim crkvama u okolici. Napisan je s ciljem da zaštiti, učvrsti ili potakne slušatelje da se drže ivanovske predaje kako je postavljena u temelj Ivanova evanđelja.

Teolozi pretpostavljaju da se poslanica može smatrati „epideiktičkom retorikom". To je vrsta govora kojoj je cilj učvrstiti slušatelje u vrijednostima koje već zastupaju. Kruseova je misao poučna: „Zaključak svega toga jest da bismo 1. Ivanovu trebali čitati ne pokušavajući prepoznati nit argumentacije, kao što bismo to činili u nekoj Pavlovoj poslanici. On ne pokušava ništa dokazati; naprotiv, pokušava čitatelje, suočene s prijetnjom učenja i etike krivovjeraca, ojačati da se drže tradicionalnih istina kršćanske zajednice."

Poslanicu sam već mnogo puta pročitao i uvijek mi je bilo teško pronaći strukturu, liniju ili nit argumentacije. Strukturu je jednako teško odrediti kao i njezin žanr, dakle njezinu književnu vrstu. Nema očitoga cjelovitog nacrta. Nastojanja da se pronađe čvrsta struktura obično se pokažu umjetnima i neuvjerljivima. **Neki se služe slikom spirale kako bi objasnili strukturu. Misli su više kružne nego linearne.** Autor se stalno vraća istim isprepletenim temama – grijesima, ljubavi i zdravoj kristologiji – i sve ih dalje razvija u svjetlu onoga što je rečeno o drugim dvjema.

Raspored bi mogao izgledati ovako:

	Ciklus I	Ciklus II	Ciklus III
	1,1 – 2,28	**2,29 – 4,6**	**4,7 – 5,21**
Objava	Objava Božjega života (usp. 1,2)	Objava Sina Božjega i Božje djece (usp. 3,2.5)	Objava Božje ljubavi (usp. 4,9)
Ispiti	Ispovijedanje zajedništva s Bogom ispitano a) pravednim hodom (1,5 - 2,6) b) istinskom ljubavlju (2,7-17) c) ispravnim naukom (2,18-28)	Ispovijedanje da smo Božja djeca ispitano a) pravednim hodom (2,29 – 3,10) b) istinskom ljubavlju (3,11-24) c) ispravnim naukom (4,1-6)	Božanski život i ljubav dokazani a) ljubavlju (4,7-21), b) poslušnošću (5,1-5) i c) vjerom Božje djece (5,6-21)
Prepreka koju treba svladati: svijet	Svijet nas svojom privlačnošću pokušava odvući od Očeva srca. (2,15-17)	Svijet i njegova mržnja prema Božjoj djeci (3,13-15)	Svijet otežava držanje Božjih zapovijedi (5,3-5)
Upozorenje	Upozorenje na lažne Kriste (2,18-29)	Upozorenje na lažne duhove (4,1-6)	Upozorenje na lažne bogove (5,18-21)

Shema: Alois Wagner

Prva Ivanova poslanica

Apostolsko svjedočanstvo o Isusu, Riječi: došao od Oca i k njemu vodi 1,1–4

Kad je Isus nas Dvanaestoricu pozvao za svoje učenike, počelo je nešto sasvim novo. Čuli smo to, vidjeli i dotaknuli. Početak pravoga života. Onakvoga kakvim ga je Bog zamislio za nas. Početak nečega što je sve promijenilo. I nikad ne prestaje. Riječ je o Isusu, koji je Riječ, LOGOS. On je otkrio pravi život. Za nas.

Svjedočimo i izvješćujemo o onome što se dogodilo od početka. O onome što smo čuli od njega, od Riječi života. Bilo je to više od samih riječi. Život se mogao vidjeti i moglo mu se diviti – da, dotaknuti ga i zagrliti. Bio je **čovjek** kao mi, za kojim smo išli tri godine. Doživjeli smo ga iz neposredne blizine. Mi smo svjedoci i navješćujemo vam to. Nema sumnje: došao je od Oca.

Božji život, njegovo najvlastitije, vječno postojanje, došao je k nama u Isusu, graditelju iz Nazareta. Mi apostoli, i mnogi drugi, vidjeli smo to. Mi smo svjedoci koji vam navješćuju tu silnu vijest. On, Sin, koji je vječni život u osobi, došao je od Boga. On nam je sam uvijek iznova govorio da ga je poslao nebeski Otac. Otac je htio da njegov Sin dođe k nama. On, koji u sebi nosi taj divni, snažni, vječni Božji život. Zato je Sin postao čovjekom. To je jedini put kojim nas božanski život može doseći. Da postane naš život. Svi ljudi hitno trebaju taj dar života. Predani smo smrti. To trebaju znati i svi oni kod vas koji niječu da je Sin Božji uistinu postao čovjekom i donio nam život. **Vječni život bio je kod Oca. Okrenut prema njemu. Život Oca i Sina. Po Isusu postaje našim životom i povezuje nas s Ocem. Kao njegovu djecu!**

Moramo vam ispričati sve što smo vidjeli i čuli od Isusa. Kad to čujete i povjerujete, Isus postaje naše zajedničko središte. Srce svega, koje nas povezuje. U Isusu, ni u kome drugom, imamo zajedništvo jedni s drugima. I, koliko god to nevjerojatno zvučalo: zajedništvo s nebeskim Ocem i s njegovim Sinom Isusom Kristom. Jer on nam je dao udio u Božjem životu.

Po Isusu smo svi, vi i mi, jednostavno svi koji slijede Isusa, jedno srce i jedna duša. Obitelj u kojoj pripadamo jedni drugima i sve imamo zajedničko. Sve dijeli. U tu povezanost ušla je vječna radost trojedinoga Boga. Stigli smo u Božju obitelj. Radost koja daleko nadilazi zemaljsku i svjetovnu radost. Veća ne može biti. Osjećaju je i nadahnjuje sve koji budna srca, djelatno i zauzeto žive u zajedništvu Božje obitelji.

Bog je najčišće svjetlo – život u Božjem svjetlu – oproštenje pod Isusovom krvlju 1,5–10

Ali pazite! Koliko god sve to bilo posebno i jedinstveno, postoji nešto što ugrožava to zajedništvo. Postoji nešto što nikako ne pristaje tomu zajedništvu i Božjoj blizini. Isusova je poruka uvijek bila jasna i razgovijetna. On je nas apostole upozorio na nešto vrlo važno što vam svakako moramo priopćiti. Kad to ne bismo učinili, postali bismo krivi pred vama: **Bog Vječni je svet. On je sam najčišće i najsjajnije svjetlo. On prebiva u svjetlu. U njemu nema ni traga tami.** On ne prihvaća grijeh i nikada ne sklapa kompromise s nečim što je protivno njegovoj divnoj naravi. To uništava ljude i njegovo dobro stvorenje. Na primjer nedostatak ljubavi, nezahvalnost, sebičnost i preziranje njegovih dobrih zapovijedi, koje su ono najbolje za nas, ili pobuna protiv njih. Od takve tame u Bogu – a ni u Isusu – nema ničega. Naravno, ne misli se na tamu u doslovnom ili fizičkom smislu. Riječ je o tami koja duhovno zamračuje naša srca. Koja naš stav prema životu čini dezorijentiranim. To je stanje zaraženo grijehom i nepravdom, odvojenost od toga divnoga Boga koji je svjetlo.

Kad bismo dakle tvrdili – kao što to neki kod vas čine – da imamo zajedništvo s tim divnim Bogom, a živimo u tami, to jest u samovolji, ne pitajući za Boga, to bi bila čista laž. I nikada istina. Ali ako živimo u Božjem svjetlu, u koje nas je Isus uveo jednom zauvijek, onda imamo živo i trajno zajedništvo jedni s drugima i s Ocem i s njegovim Sinom. U njegovu svjetlu, u njegovoj ljubavi i u radosti Očeve kuće.

Možemo li uopće živjeti i ostati u tom svetom Božjem svjetlu? Ta mi stalno zakazujemo i griješimo! Da, možemo. Hvala Bogu zauvijek. Ovo je razlog zašto u njegovu svjetlu zauvijek možemo biti kod kuće: **Njegova krv! Njegov Sin, Isus Krist, na križu je žrtvovao svoju krv, svoj život. Time smo zauvijek očišćeni od svojih grijeha. Ta dragocjena, jednom prolivena krv čisti nas sve dok budemo griješili. Tada, danas i ubuduće!** Uvijek smo u zajedništvu s Bogom. Čak i kad još griješimo. I kad je naša radost pomućena ili posve nestala, ne bivamo izbačeni iz Božje obitelji.

Isusova krv naša je vječna sigurnost i jamstvo. Zajedništvo s Bogom ne omogućuje niti razara naša poslušnost ili neposlušnost. Bog gleda na dragocjenu krv svojega Sina – samo smo zato vječno sigurni. Zauvijek. Kao što je nekoć krv pashalnoga janjeta štitila sve Izraelce od suda. **Očišćeni smo od svih svojih grijeha. I od onih koje previdimo, zaboravimo ili ih nismo svjesni. I od onih koje ćemo, nažalost, još učiniti.**

Ako bi pak tko mislio, kao što tvrde lažni učitelji, da uopće nemamo grijeha i da nam ne treba čišćenje Isusovom krvlju, to je velika zabluda. Tada bismo živjeli mimo istine i stvarnosti. Sami bismo sebe zavodili. Naši bi nas grijesi strmoglavili u propast.

Postoji samo jedan put da se oslobodimo te laži o bezgrješnosti i te samoobmane. **Samo ako uvidimo svoje grijehe i priznamo ih Bogu, oslobađamo se svojih grijeha. Samo tako primamo oproštenje koje nam Bog želi darovati po Isusovoj krvi.** Samo uviđanjem i priznavanjem, to jest izgovaranjem grijeha kojih smo svjesni, ulazimo u pravo i živo zajedništvo s Bogom. S Ocem i Sinom. I tako i u zajedništvo svih Isusovih sljedbenika koji žive pod Isusovom krvlju koja čisti. Oproštenje nam se daruje za sve grijehe. Još jednom: i za one koje smo zaboravili ili ih nismo svjesni. I za one koje ćemo još učiniti.

Jesmo li zaslužili ili imamo li ikakvo pravo na to da nam Bog oduzme grijehe? Ne! Ali Isus, koji je za nas dao svoj život, sigurnost je da Bog oprašta. Dragocjena Isusova krv znači njegov sveti i bezgrješni život. **Žrtvovao ga je za nas. Ta nesebična, poslušna žrtva za nas ima za Boga neprocjenjivu vrijednost. Zato on rado oprašta svakome tko mu svoj grijeh iskreno, otvoreno i pošteno prizna. Na to se obvezao. Na temelju te krvi svojega Sina. Bog uvijek stoji iza svoje riječi! Jer on je vjeran i pravedan!**

Još jednom, i zato što to svi moraju znati: tko tvrdi da mi kao ljudi, kakvi se rađamo, ili pak Božja djeca, automatski živimo bez grijeha, vara sam sebe. Još je tragičnija samoobmana kad griješimo i mislimo da to nije grijeh. Tada naime Boga činimo lašcem. Jer on nam je jasno pokazao što je grijeh. Tko zaista vjeruje da nema grijeha i da živi bez grijeha, izgubljen je. Jer se ne poziva na Isusovu krv. Ne priznaje svoje grijehe! Tko vjeruje da smo bez grijeha, u mislima, duhovno ili tjelesno, vara se. To je krivo učenje koje vodi u propast.

Kad kršćani griješe: naš Zagovornik, Isus Pravedni 2,1–2

Moji dragi prijatelji, moja dječice u vjeri, to se za nas samo po sebi razumije, ne bih to uopće trebao pisati: **Ne griješite!** Kad vječni, sveti i slavni Bog nas, stvorene i pale ljude, prima u svoje zajedništvo, onda bi za nas grijeh trebao biti tabu. Trebao bi biti upravo isto što i za njega, naime tama. Mislimo i osjećajmo o tome kao on. Neka naš „ne“ grijehu raste i jača.

Zajedništvu s Bogom pripada i to da iskreno vidimo i priznamo svoje zakazivanje. Jer, moramo se iskreno pitati, postoji li uopće išta što činimo, a da je potpuno čisto i sveto? Nažalost, griješimo svaki dan. Nesvjesno, a ponekad i svjesno. Znamo što je grijeh, a ipak ga činimo. Ali ako smo kao Božja djeca ipak opet jednom zgriješili, zbog toga nikada nismo izgubljeni. Ako mi to i

mislimo, Otac i Sin to ne misle. Zajedništvo s njima ne prekida se. Ni ne smanjuje. Ako išta, onda svijest o tom zajedništvu, njegovo ostvarivanje. Ali ne veza, pripadnost i obiteljske spone. **Jer sve je već oprošteno. Ne treba nam iznova oproštenje.** Nitko manji od Isusa, Očeva Sina, koji je umro za nas, zauzima se za nas i kod Oca. On je naš zagovornik, pomoćnik i branitelj kod Oca. Onaj koji nas opet podiže. On, Pravedni, naša je sigurnost, naše jamstvo da smo njegova djeca i da to ostajemo. Jedini koji je bio savršen, kao što je nebeski Otac savršeno pravedan.

Sve naše grijehe Isus je izbrisao svojom krvlju. Uništio ih je. **On je savršena i jedinstvena pomirna žrtva za naše grijehe.** I za grijehe cijeloga svijeta. Za sve, za cijelo stvorenje.

Bog na nama više ne nalazi ništa nepravedno ni nečisto. Jer za sve naše grijehe, naša nepravedna djela protiv Boga i ljudi, izvršeno je pomirenje u Isusovoj smrti: oprošteni su i uklonjeni. **Njegova je žrtva tako velika i vrijedna da može izbrisati sve grijehe svih ljudi svijeta.** Svakome tko traži utočište kod Krista i njegove žrtve dosuđuje se oproštenje.

Ispit istine: jedinstvo ispovijedanja i ponašanja 2,3–6

Kako onda možemo znati da poznajemo Isusa i da ga slijedimo? Jednostavno po tome što ljubimo i vršimo njegove **zapovijedi**. Ako netko tvrdi da ima živ odnos s Isusom, odnos koji mijenja život, a ne vrši njegove zapovijedi, ni ne pokušava, on laže samomu sebi. I drugima. U takvome ne može biti prisutna Božja istina. Ali tko vrši Isusove riječi, u njemu je Božja ljubav kod kuće – da, stigla je do cilja. On Božju ljubav nije samo primio, nego ju je i uzvratio i prenio dalje.

Ako držimo i vršimo njegovu riječ, u Isusu smo. Tko tvrdi da živi s Isusom, da ga slijedi, nema drugoga izbora nego živjeti onako kako je živio Isus. Tada se može prepoznati da su Isusova ljubav, milosrđe, istina i svetost vidljivi i kod nas.

Stara i nova zapovijed: ljubav ostaje najveća – tama prolazi 2,7–11

Dragi prijatelji, zapravo vam ne pišem novu zapovijed. Bila je nova kad ju je Isus dao nama učenicima. Ako pogledamo unatrag, to je stara, izvorna, ali još uvijek valjana zapovijed. Primili ste je kad ste vjerom primili Isusa. Ujedno je zauvijek **nova zapovijed**: jer **po Isusu je dobila potpuno novu dimenziju – kao zapovijed ljubavi**. Takvo što prije nikada nije postojalo. Ta je zapovijed ljubavi uistinu živjela u njemu – a danas u nama. Njegov je život postao i naš život. Da, on živi u nama! Tako, samo tako možemo živjeti i ljubiti kao on. U

Isusu je pravo svjetlo došlo na svijet. Time je osvanulo novo doba budućnosti. Tama mora sve više uzmicati. Protjerana je i iz naših srdaca i života. Živimo u Božjem svjetlu. To je naš dom. Tamo nam je dobro. I uskoro dolazi dan kad će tama potpuno nestati, a Isus će sve obasjati.

Tko tvrdi da živi u tom svjetlu, a ne ljubi svojega bližnjega, nego ga mrzi, nužno pripada tami. Mržnja je kod kuće u tami. Ondje se mržnja iživljava. Ali tko ljubi svojega bližnjega, pripada svjetlu. U Božjem svjetlu siguran je i može vidjeti. Ne posrće i neće otpasti od vjere. Moram to još jednom reći: tko mrzi svojega bližnjega, u tami je. To je pogubno, jer tko ide po tami, ne vidi kamo ide. U tami je slijep.

Božja obitelj i svijet 2,12–17

Pišem vam, od Boga ljubljena **mala djeco**: svi su vam grijesi oprošteni, i oni koje ćete još učiniti! Razlog tomu jest samo Božje milosrđe i vjernost, koji su nam obećani i darovani u Isusu. Njegovo ime jamči za to!

Vi koji ste duhovno izrasli u **očeve i majke** u vjeri: poznajete i ljubite Isusa više od svega.

Vi **mladi ljudi**, i vi ćete biti takvi očevi i majke. Sada ste po Isusu u vjeri pobijedili Zloga, đavla. Suočili ste se s borbom, ostali ste postojani.

Vi **djeco**, koji još niste dugo u vjeri, spoznali ste ono najvažnije, ono najosnovnije: Bog, Vječni, vaš je nebeski Otac. Živite u njegovoj očinskoj ljubavi.

Vama, **očevi i majke**, napisao sam jer vas vaša spoznaja Isusa, vaša ljubav i oduševljenje za njega čine onim što sada možete biti drugima.

Vama, **mladi ljudi u vjeri**, napisao sam jer ste u Isusu jaki. Ponajprije zato što vam je Božja riječ, sve što je Isus rekao, važna. Vršite je. S Isusom i njegovom riječju uspjeli ste pobijediti đavla. Sva krivovjerja koja on širi i ljudi koje je zaveo nisu vas mogli zateći nespremne.

Svi vi, pazite i ne ljubite ono što ljube i čine ljudi kojima su Bog i Isus svejedno. To je svijet. Ne vežite svoje srce uz svijet. Prava ljubav može zagrliti samo jedno. Tko želi život kakav žive nevjernici ili im zavidi, ne poznaje veliku **ljubav Oca** na nebu. Očeva ljubav nikako ne može biti kod kuće u svijetu dalekom od Boga. Ondje nije dobrodošla. Nikada nije bila, nije ni danas i nikada neće biti.

Želite znati po čemu se može prepoznati svijet, što ga pokreće, da, što ga drži na životu i tjera naprijed?

Popuštanje i iživljavanje svake **požude** – bilo da je riječ o ljubavi prema novcu, želji za priznanjem, ovisnosti o alkoholu, ogovaranju i tračanju, spolnosti, žudnji za senzacijama, proždrljivosti i još mnogo čemu.

Požuda očiju, koja gleda samo ono ovostrano, vidljivo i zavodljivo. I time pravi smisao doslovno gubi iz vida.

Oholost života – kao hvalisanje, ponos, precjenjivanje sebe i uspoređivanje, zlostavljanje drugih, razmetanje sposobnostima i imetkom, i još mnogo toga.

To muči ljude kao neizlječiva bolest. Tako se živi kad je čovjek gospodar vlastitoga života. Bez Boga mnogi sebe smatraju kraljem svojega života. Sve uzimaju za sebe, kao da Boga nema. Takve požude nikada ne dolaze od nebeskoga Oca. I zato će jednoga dana zauvijek nestati zajedno sa sustavom ovoga svijeta. Činiti ono što Isus kaže jedini je spas da se izbjegne propast svijeta. Vršiti Božju volju jedina je perspektiva za budućnost. Jedina mogućnost da se doživi Božji novi, vječni, sveti, slavni budući svijet u svjetlu. Zauvijek u vječnom životu.

Antikrist i antikristi 2,18–19

Božja djeco, s Isusom je osvanuo **posljednji čas**. On je rekao da će doći **Antikrist**, **lažni donositelj spasenja**. Ali sada se već pojavljuju mnogi antikristi, koji se kao tobožnji kristi stavljaju na Isusovo mjesto. Postavili su se protiv njega i protiv nas. Zato možemo reći da je posljednji čas tu. Pobuna protiv istine čini posljednji čas, posljednje vrijeme, dok ne dođe pravi Krist. Žalosno je što ti antikristovski ljudi čak izvorno potječu od nas. Iz naše sredine. Tvrdili su da pripadaju Božjoj obitelji. Ali to nije bila istina. Da je to uistinu bilo tako, ostali bi s nama. Ali Bog ih je razotkrio: nisu od Boga, nego od Zloga. Nemaju što tražiti kod nas. Jer svi oni poučavaju i šire neistinu.

Pomazanje Duhom Svetim i istina o Ocu i Sinu 2,20–29

Svi mi imamo **ono pomazanje od Isusa**. Od Svetoga. To je Duh Sveti. Njega je izlio na nas. On nas je poučio da je Isus Krist. Vječni Sin Očev. Nisam vam pisao zato da te veze čujete prvi put. Jer vi ih već znate. Držite ih se čvrsto. Laži tih ljudi nemaju apsolutno nikakve veze s istinom.

Koje ljude koji govore o Isusu treba dakle nazvati lašcima? **Pa one koji niječu da je Isus iz Nazareta Mesija kojega je Bog izabrao! Takav je Antikrist, koji niječe Oca i Isusa, njegova Sina. On kaže da Bog uopće nije Otac i da ne može imati Sina.** Tko dakle niječe da je Isus Očev Sin, ne može ni poznavati Oca ni imati ga za Oca. A za koga je Isus Očev Sin i tko stoji iza toga, tko to svjedoči, taj ima Boga, Oca. On je uistinu Božje dijete. To ste tako i čuli od početka. Ako se toga držite kao istine koja nije na prodaju, onda ste u Božjem svjetlu. Povezani s Ocem i Sinom.

Za nas koji se toga držimo i zalažemo se za to vrijedi jedinstveno Očevo obećanje. Njega je ispunio u svojem Sinu, Riječi života, u čovjeku Isusu: vječni život. Mi, smrtni ljudi, grješnici, smijemo primiti vječni život! Grijeh i smrt bit će pobijeđeni.

Sve vam to moram pisati. Jer okolo idu ti ljudi, putujući propovjednici, koji vas žele zavesti i oteti vam te divne i životno važne istine. Vraćam se još jednom na pomazanje koje ste primili od Isusa. To je, naime, Božji Duh, koji ostaje u vama i s vama. Zato ne trebate dopustiti da vas poučavaju ti zavodnici i lašci. Ne poklanjajte im sluha. Pouzdajte se u Duha Svetoga. On vas poučava što je istina. Ostanite blizu Isusa, Očeva Sina.

A sada gledam naprijed, prijatelji moji. Vidim dan kad će se Isus pojaviti na nebu, vidljiv svima. To će biti dan najveće radosti. Neusporediv blagdan kad ćemo napokon susresti svojega Gospodina Isusa svim osjetilima. Ako želimo tako doživjeti taj divni dan, onda živimo s Isusom već sada kao da je vidljiv s nama. I slijedimo ga vjerno i revno do toga dana. Ako to ne činimo, taj će nas dan iznenaditi. Ili prestrašiti i posramiti. I nadajmo se da se tada neće pokazati da neki od vas uopće nisu pripadali njemu.

Ako smo spoznali kako je Bog apsolutno pravedan, onda možemo i ustanoviti je li netko rođen od Boga i je li novo stvorenje. Naime onda kad ljubi Božju pravednost, živi je i čini.

Kakav dar: mi smo Božja djeca, na putu kući 3,1–3

Možete li uistinu izmjeriti kakvom nas bezgraničnom ljubavlju ljubi Bog, Otac? Učinio nas je, naime, svojom djecom! Iz samoga sebe. To je bio njegov vječni plan i volja. Nitko, ni antikrist ni lažni prorok, ne može nam to oteti ni dovesti u pitanje. Istina je: **uistinu smo postali Božja djeca**. On je to htio.

Po našoj vanjštini, po našem tijelu ili našim sposobnostima ne može se ustanoviti da smo sada Božja djeca. Sve je to još nevidljivo. Ni Isusa izvana nisu prepoznali kao Sina Božjega. On i mi nismo izgledali drukčije od svih ljudi. Za svijet smo kao svi. Kad je riječ o vjeri, za njega smo stranci. Pogledajte, mi smo Božja djeca! Iako sva divna svojstva Božje djece, koja ćemo imati u budućnosti, izvana još nisu vidljiva.

Jedno je već sada sigurno: **sva će Božja djeca uskoro biti slična proslavljenomu Isusu Kristu.** Onomu koji se pojavljuje na nebu i dolazi na zemlju. Vidljiv svim ljudima. Vidjet ćemo ga kakav jest. I diviti se. Ostati kod njega. Doživjeti taj trenutak i ono što onda dolazi, taj dugo željeni susret, središte je naše nade. Za to živimo. Ona nas svaki dan potiče da iz svojega života beskompromisno uklonimo sve što ne pristaje njemu. Njegovoj svetosti i slavi i

pravednosti. Tako mu već sada postajemo sve sličniji. I spremni za njegov dolazak.

Grijeh, đavao i Sin Božji 3,4–10

Tko živi kao da nema Boga, taj je uistinu grješnik. Netko tko promašuje svoj vječni cilj. Jer Bog ga je stvorio. On ga održava na životu. Njemu bi trebao biti zahvalan. Takav se način života naziva i bezakonjem. Tko niječe Boga i njegov autoritet, živi u anarhiji. Ljudi su životom bez Boga nagomilali nevjerojatno mnogo grijeha. Nitko ne može poništiti te grijehe protiv Boga i ljudi. Ljudskim sredstvima nikada se ne mogu ispraviti. Ali Isus je došao upravo zato da ukloni naše grijehe. On ih može ukloniti kao da se nikada nisu dogodili. To nitko nije mogao! Samo on. Zašto? Jer ni na koji način nije bio zaražen grijehom i nikada nije zgriješio. **On je bio Pravedni koji je ponio i uništio naše grijehe.**

Tko slijedi Isusa i želi činiti ono što on kaže, ne sluša grijeh. Svi koji žive kao da Boga nema nisu ni razumjeli Isusa ni podložili mu se kao Spasitelju i Gospodinu svojega života.

Božja djeco, ne sklapajte kompromise! S Božjega gledišta uvijek postoji samo ili – ili! Zato ne govorim o sivim zonama. Da biste razumjeli, naglašavam doslovno crno-bijelu suprotstavljenost istina koje vam prenosim. Tko želi biti poslušan Bogu i živi po njegovim zapovijedima, pravedan je. Onako kako je Isus bio pravedan u svojem životu. Tko živi kao da Boga nema, griješi i promašuje cilj svojega života. Takvi onda čine ono što je đavao oduvijek činio. On je od početka odbacio Božji autoritet. On širi tu anarhiju. Da, zaveo je anđele i ljude da čine isto. Svatko tko griješi u konačnici se daje nadahnuti od đavla i stoji na njegovoj strani. **Ali Sin Božji došao je da uništi sve što je đavao napravio.** Sav njegov zli rad, sve što je ostavio za sobom u životima ljudi. Đavlova djela nemaju posljednju riječ! To se već sada može vidjeti. Jer svako Božje dijete rođeno je od Boga i stoga ga više ne određuje ni ne vlada njime grijeh. Da Božje dijete ne mora neprestano griješiti – to je samo Božje djelo u nama! Božji život, njegova riječ i njegov Duh prisutni su u njegovoj djeci. Zato uopće nije moguće da njegova djeca ljube grijeh i žive kao da Oca nema. Nitko na kraju ne može zanijekati svoju pravu narav. Ona je ili od Boga ili od đavla. Zato nitko ne smije u toj stvari zavaravati sam sebe. Svi koji ne pitaju za Boga i tako i žive ne mogu biti rođeni od Boga i biti Božja djeca. Božje dijete prepoznaje se prije svega po ljubavi prema bližnjemu. Tko ne ljubi svojega bližnjega nesebično i djelima, kao što je to činio Isus, nije rođen od Boga. On je đavlovo dijete.

Ljubav kao znak života Božjega djeteta 3,11–18

Kad ste prvi put čuli za Isusa i njegovu radosnu vijest, ljubav jednih prema drugima bila je ono odlučujuće. Ona je činila veliku razliku. Tako treba uvijek ostati, da ljubimo jedni druge. Strašan primjer suprotnoga stara je priča o Kajinu. Sasvim na početku. Djelovao je iz đavla, Zloga, kad je ubio svojega brata Abela. Zašto je to učinio? Ono što je učinio bilo je zlo. Jer je bio od Zloga. A njegov je brat bio pravedan. Abel nije bio od đavla, nego od Boga.

Ne čudite se dakle ako se takvo što i danas stalno ponavlja. Narav je zla da mrzi ono dobro i sveto i pravedno i puno ljubavi. Da, da ga uništi. Ljudi koji žive bez Boga više ili manje nas mrze. Jer osjećaju da mi želimo činiti ono što Bog hoće. Razlika između njih i nas ne može biti veća. **Mi smo, jer smo rođeni od Boga, spašeni i prevedeni iz smrti u život.** Smrt želi uništiti život. Ubiti. To nije ništa drugo nego mržnja.

Pravi i istinski znak života Božjega djeteta jest da ljubimo bližnjega. Ponajprije Božju djecu. Obrnuto to bez sumnje znači: tko ne ljubi bližnjega, još je uvijek u smrti. On nije Božje dijete. Svatko tko mrzi svojega bližnjega čak je ubojica kao Kajin – bilo da nekoga zaista ubije ili ga mrzi glavom i srcem. Svima bi trebalo biti jasno da netko tko mrzi bližnjega ne može imati vječni život. Pa makar se nakratko možda činilo tako.

Po čemu prepoznajemo što se ljubavlju zaista misli? **Najveći uzor, a i mjerilo onoga što je prava božanska ljubav, vidimo u Isusu.** Iz ljubavi je založio svoj život za nas. Žrtvovao ga je na križu. Ako je on to učinio za nas, ne može biti drukčije: i mi ćemo činiti isto za Božju djecu. I za bližnjega. Živjeti ljubav ne mora značiti odmah žrtvovati svoj život za druge. Znači, na primjer, sasvim jednostavno da svojim imetkom pritječem u pomoć onomu koji je u nevolji. Dajem mu ono što mu je hitno potrebno. Ako netko u svojoj nutrini nije pogođen nevoljom svojega bližnjega, onda u njemu ne može biti prisutna Božja ljubav. Ta upravo je narav Božje ljubavi da čovjek zapazi nevolju bližnjega, da ga ona pogodi i da uloži sve kako bi pomogao.

Božja djeco, prestanite samo govoriti o ljubavi i trošiti mnogo riječi o njoj. Živite pravu Božju ljubav djelom. Otvorena srca i otvorene ruke. Bez sebičnih pobuda.

Darežljivo srce može se pouzdati u nebeskoga Oca 3,19–24

Umjesto da pomognemo bližnjemu, naše je srce često prikovano uz ono što bismo trebali dati. Ako svoj život i svoj imetak pustimo radi bližnjega, onda smo u istini. Ako naše sebično srce ne pušta, pa čak i osuđuje nesebično

davanje, onda se uzdižemo iznad Božje zapovijedi, koja je veća od nas. Onda, kad smatramo nepotrebnim ljubiti bližnjega ili ostaje samo pri riječima. Bog točno vidi pobude propuštanja i prigovore našega srca protiv spremnosti da se pomogne. Moramo naučiti oduprijeti se tom osjećaju i sumnji svojih srdaca. I zapovijed Božje ljubavi više cijeniti. **Kad naše srce pusti kako bi bližnjemu darežljivo i nesebično pomoglo, onda imamo slobodno i radosno pouzdanje u Oca.** Ta on nas ljubi kao svoju djecu. Smijemo mu izreći svoje molbe i iskusiti da nas on obdaruje. Kad bližnjemu rado dajemo kako bismo ublažili njegovu nevolju, onda i Otac nama rado daje. Jer nama je njegova zapovijed važna i rado je ispunjavamo. Tako je naš život radost za njega. **On nam rado daje kad mi rado dajemo!**

Bog Otac daje nam ovu dvostruku zapovijed: **da svoje pouzdanje potpuno stavimo u njegova Sina Isusa Krista** – u njegovu divnu veličinu i u to da je on dostatan za sve, ali zaista za sve. U životu i u smrti. **I da ljubimo jedni druge**, kao što je to i Isus rekao. Tko vrši tu zapovijed, ostaje u Isusu i Isus ostaje u njemu. Možemo li znati da je Isus u nama? Da, po Duhu Svetom. On nam svjedoči o njegovoj prisutnosti na tajanstven način, koji razumije samo onaj tko ga doživi. Daruje nam unutarnju sigurnost i mir o tome. Duh to ne samo svjedoči. Isus ga je darovao kako bi uvijek i u svako vrijeme bio s nama.

Stvaran sukob – borba za istinu: tko je Isus 4,1–6

Dragi prijatelji, po svijetu idu mnogi **lažni proroci**. Proroci laži o kojima sam već govorio. Koji su izašli od nas. Za razliku od Božjega Duha, kojega imate vi, kroz te proroke govore lažni duhovi. Zato ne vjerujte svakomu čovjeku koji vas želi poučavati. Ispitajte dolazi li to od Boga. Pravoga Duha od Boga prepoznajete po tome što o Isusu navješćuje istinu. Naime, da je Isus Krist uistinu postao čovjekom. Da je bio na zemlji i da to zauvijek ostaje. **Uzeo je na sebe naše ljudsko postojanje. Sa svime što mu pripada. Osim grijeha.** Iako je kod Oca bio i uvijek jest vječni Sin. Tko to ne vjeruje i ne ispovijeda pred drugima, nije od Boga. Ispunjen je duhom zavođenja, duhom Antikrista. On će se jednom javno pojaviti velik, spektakularan i zavodljiv. Ali već danas taj duh djeluje kroz takve lažne proroke i tobožnje mesije. Oni šire laži o pravome Kristu.

Božja su djeca rođena od Boga. Vi ste prozreli lažne proroke i pobijedili ih. Jer u vama je **Božji Duh**, koji je jači od duha svijeta. Iako su izašli od nas, njihovo duhovno podrijetlo nije u Bogu. Njihovo je ishodište u bezbožnom, a ipak religioznom svijetu. Govore ono što dolazi od svijeta i što se sviđa svijetu. Svijet im posvećuje pozornost. Mi smo, naprotiv, od Boga. Tko poznaje i ljubi Boga, razumije nas. Tko nije od Boga, ne razumije što govorimo.

To je situacija puna napasti i borbe. Riječ je o tome: ili – ili. Govori ili Duh istine ili duh laži i zablude.

Ljubav, ljubav, ljubav 4,7–16

Od Boga ljubljeni prijatelji! Ljubimo jedni druge. Zašto? Jer je ljubav božanska. Ona dolazi od Boga. On je izvor najčišće i najdublje ljubavi. Svatko tko ljubi kao što Bog ljubi, rođen je od Boga. On poznaje i ljubi Boga. Tko ne ljubi kao Bog, ne poznaje ga. **Jer Božja najdublja i vječna narav jest čista, sveta, besprijekorna ljubav.** Upravo tu svetu ljubav Bog je okrenuo prema nama. Darovao ju je besplatno. Time što je svojega jedinoga i jedinstvenoga Sina poslao na svijet. Time što je on postao čovjekom, mi smo ljudi dobili život. On ga je donio nama, koji smo bili u zemlji smrti i tame.

Ta je ljubav potpuno nezaslužena. Nije bila odgovor na ljubav koju bismo mi imali prema Bogu. Kod nas nije bilo ničega pozitivnoga što bi pokrenulo Boga. Bili su tu naši bezbrojni grijesi. Od kojih se nismo mogli osloboditi. Njih je htio odstraniti. **Tako nas je on prvi ljubio i poslao svojega Sina da svojom žrtvom ukloni naše grijehe. Poslao ga je da premosti beskrajnu udaljenost do nas. Svojega Sina kao žrtvu pomirnicu za naše grijehe. Da ih uništi u svojoj smrti. Križ je poput taljenja jezgre Božje ljubavi.**

Dragi prijatelji, ako smo tako, iznad svih očekivanja i nezasluženo, ljubljeni, onda smo upravo obvezni ljubiti jedni druge. Ako ljubimo jedni druge, onda Bog ostaje u nama. Njegova neusporediva ljubav tada je živa u nama. Gori u nama. U nama je došla do cilja. Bog je duh i nitko, nijedan čovjek, nikada ga nije vidio. **Ali danas se može nešto od njega vidjeti i shvatiti, a da ga se ne vidi očima! Po ljubavi kojom se članovi Božje obitelji međusobno ljube. U toj je ljubavi Bog prisutan.**

Kako možemo razumjeti da smo u njemu? I on u nama? Po njegovu Duhu možemo to razumjeti. Po njegovu Duhu moguće je to živo zajedništvo ljubavi, ukorijenjeno u njemu.

Mi apostoli i Isusovi učenici vidjeli smo i svjedočimo vam: Otac je uistinu vidio našu izgubljenost. Našu bezizlaznost. I poslao je svojega Sina. Kao Spasitelja cijeloga svijeta. Za sve ljude poslao je Otac svojega Sina.

Tko vjeruje i ispovijeda da je Isus Sin Božji, ima zajedništvo s Bogom i povezan je s njim. Spoznali smo i povjerovali kakvu veliku ljubav Bog ima prema nama. **Jer Bog je ljubav. Sva je njegova narav najčišća ljubav koja se daruje. On voli ljubiti. Nijedan se bog nikada nije tako pokazao. To je njegovo potpuno određenje. Sve što čini i što jest dolazi iz ljubavi.** Tko živi u toj ljubavi, ostaje u Bogu i Bog u njemu – a to se prepoznaje po tome što smo Ocu od srca zahvalni i ljubimo bližnjega.

Božja ljubav i dan suda 4,17–19

Božja nas je ljubav potpuno promijenila. Obdareni smo slobodom i pouzdanjem pred Bogom. Zato se ne bojimo dana suda, kad će svi odgovarati pred Bogom, Svetim i Pravednim. Ono što će tada vrijediti i opstati jedino je činjenica da smo na svijetu živjeli kao što je živio Isus. To vrijedi ako vršimo njegovu riječ; a to se kod svih rođenih od Boga razumije samo po sebi. Pa makar nikada ne uspjelo stopostotno. Ali ni zbog toga, zbog tog nedostatka, a i zbog grijeha u našem životu, ne trebamo se bojati. **Strah od Boga nikad ne pripada naravi Božje ljubavi. Naprotiv, savršena Božja ljubav izgoni strah od dana suda. A i strah od neuspjeha, od toga da ne živimo kao Isus.** Strah je, naime, već svojevrsni sud, koji može dovesti do očaja. Tko se još boji Boga i njegova suda, još se ne pouzdaje. Još nije došao do mira po Božjoj ljubavi i Isusovu oproštenju.

Rođeni od Boga da ljubimo 4,20–5,3

Ljubimo Boga i bližnjega. Jer on je prvi ljubio nas. Važno je, nikad to ne zaboravite: ako netko tvrdi da ljubi Boga, a mrzi svojega bližnjega, lažac je. Tko ne ljubi brata kojega može vidjeti svojim očima, kako onda može ljubiti Boga kojega ne može vidjeti? Imamo tu zapovijed od Boga: tko ljubi njega, razumije se, ljubi i svojega bližnjega. Ljubav prema Bogu pokazuje se u vidljivom svijetu. Ondje, a ne u misaonoj i nevidljivoj teoriji, mora se dokazati.

Svatko tko vjeruje i ispovijeda da je Isus Mesija, to jest Krist, Božje je dijete. Rođen od Boga. Otac i njegova djeca obiteljski su povezani u ljubavi. Svatko tko ljubi Boga, naravno ljubi i onoga koji je rođen od njega. Ta oni su braća i sestre! Po čemu možemo vidjeti ljubimo li Božju djecu? Po tome što ljubimo Boga i vršimo njegovu riječ i njegove zapovijedi.

U nama, Božjoj djeci, Božja je ljubav snaga, pokretač i zahvalnost za djelo. Za to da poznajemo i vršimo njegove zapovijedi. Onima koji imaju život od Boga one nisu teške. Božja je ljubav poput goriva. Koje nikad ne nestaje i gori u njima. Božje zapovijedi vrše rado.

Pobjeda nad svijetom po vjeri 5,4–5

Jer tko je rođen od Boga, pobjeđuje svijet. Svijet, koji odbacuje Boga i njegove zapovijedi, želi osvojiti i naše srce. Da se prilagodimo. Da sudjelujemo. Da postanemo kao on. Ali mi se postojano i pobjednički odupiremo. Ostajemo uz Isusa. Naše pouzdanje u Oca, Sina i Duha pobjeda je nad svijetom. Vjerom se toga držimo. Tko može nadvladati svijet daleko od Boga i odbiti njegovo

polaganje prava na nas? Samo oni koji vjeruju da je Isus Sin Božji. Ta nas vjera mijenja i povezuje s Riječi života. U to ne vjeruju svijet i lažni proroci. Mi vjerujemo i ostajemo pri tome.

U kojega Krista vjerujemo 5,6–10

Isus Krist došao je za nas. Postao je potpuno i posve čovjek. Lažni učitelji tvrde da je pri krštenju „božanski Krist" sišao na čovjeka Isusa iz Nazareta. I da ga je malo prije njegove smrti opet napustio. Ali Isus Krist, Sin Božji, dao se krstiti u vodi od Ivana. Inzistirao je na tome. Sam je dopustio da ga pogube. Da ga pribiju na križ. Svojom prolivenom krvlju očistio nas je od grijeha. To vam je od početka svjedočio Duh Sveti, Duh istine. Da, mogu vam navesti, kao što to zahtijeva Mojsijev Zakon, dva ili tri svjedoka: vodu, krv i Duha. Oni jednoglasno potvrđuju da je Božji Sin postao potpuno čovjek. Javno je nastupio i počeo služiti ljudima. To je počelo njegovim krštenjem u vodi. I isti, Sin Božji, umro je na Golgoti. Ljudi mogu tvrditi svašta, ali Božje svjedočanstvo jest i ostaje veće. Zato je vrijedno povjerenja. Posljednja instancija. Bog je o Kristu posvjedočio upravo ono što su posvjedočila tri svjedoka. Oni jednoglasno opisuju Kristov život: Duh, voda i krv. Tko vjeruje u toga Krista, nosi i čuva to jednoglasno svjedočanstvo u svojem srcu. Tko odbacuje Božje svjedočanstvo o njegovu Sinu, čini Boga lašcem.

Samo vjera u toga Krista daje vječni život 5,11–13

Ono što Bog svjedoči o Sinu istinito je i pouzdano. To nas se tiče sasvim konkretno. Dao nam je vječni život! Taj život nije ni u kome drugome nego u njegovu Sinu. U Isusu Kristu, koji je postao čovjekom, umro za nas i uskrsnuo. I tko je Sina vjerom, s pouzdanjem, primio u svoje srce i život, taj posjeduje vječni život. To je postalo njegovo novo postojanje. Sa Sinom, koji je život, dobio je novo postojanje u Božjem posinjenju. Tko nije primio Sina, nikada ne može imati vječni život.

To vam pišem da jednom zauvijek znate – dakle ne da se samo plaho ili kolebljivo nadate ili osjećate – i da ne sumnjate da imate vječni život. Ne kao nešto što se može izgubiti. Vječni se život može usporediti s vašom dušom, koja je vaš zemaljski život. Tako je Božji vječni život vaš život i vaše neuništivo postojanje kao Božje djece. Vi ste Božja djeca, koja imaju Božji život.

Ako vjerujete u Sina Božjega. U njegovo ime, koje sadrži toliko toga i znači toliko toga što on jest i što je bio: on je vječan. Postao je čovjekom. Umro je za nas. Bio je uskrišen. Bio je uznesen u slavu. Odakle se vraća. Sve to i još više sadrži ime Isus, u koje vjerujete.

Molitva koja biva uslišana 5,14–15

Sve što sam vam napisao o Bogu, našem Ocu, poziva nas da budemo pred njim. K njemu se uvijek osjećamo privučeni. Možemo imati otvoreno pouzdanje. **Puni dječjega povjerenja i bezbrižne sigurnosti dolaziti pred njega. U vjeri, kao da je samo korak daleko.** Pred njegovo prijazno lice. Osobito kad ga za nešto molimo. On nas čuje i uslišava. Ta molimo za ono što on hoće. Jer poznajemo njega i njegovu volju – ono što mu je drago. Zaista ga za sve možemo moliti. Jer znamo da će nas uslišati. Kad Bog ispuni ono za što smo molili, onda znamo da je to uslišanje molbe. Božji dobri odgovor. On ne zaboravlja nijednu molbu i uslišava u pravo vrijeme. Čak i kad je naša zagovorna molitva bila davno i kad smo je zaboravili.

Grijeh i smrt, svijet i Zli, Istiniti 5,16–21

Božja su djeca obitelj koja moli. Osobito onda kad neki član obitelji očito i ustrajno postupa protiv Božje volje. To je ozbiljna stvar. Zato brat ili sestra trebaju našu molitvu, kako bi uvidjeli grijeh, priznali ga i ostavili. Naše su molitve u takvom slučaju nužno potrebne. Jer one će bratu ili sestri darovati život ako nas Bog usliša. Tako se on ili ona vraća, kako Bog hoće: u svjesno i proživljeno zajedništvo s Ocem i Sinom. I u povezanost Božje obitelji.

Postoji grijeh koji vodi u smrt. Brat ili sestra, Božja djeca, ne mogu počiniti takav grijeh. Taj grijeh obilježava lažne proroke i cijeli svijet, koji leži u smrti. Svaka je nepravda grijeh. Svejedno čini li je Božje dijete ili lažni prorok. Ali grijeh Božjega djeteta ne znači njegovu smrt. A grijeh svijeta – on vodi u vječnu propast. Jer svijet odbacuje Krista i njegovu žrtvu za grijeh.

Tko je rođen od Boga i postao Božje dijete, ne griješi neprestano. Ne stalno, namjerno i s radošću. Zato grijeh Božjega djeteta nije grijeh na smrt. Ne može ni biti. U svojoj sam poslanici istinu zaoštrio u jasnim suprotnostima. Objasnio sam je u crno-bijelom kontrastu. Onaj koji je rođen od Boga ne griješi, jer ga Krist štiti i drži. Krist je uvijek jači. On je pobjednik nad Zlim. Zato Zli ne može onoga koji je rođen od Boga ni dotaknuti ni upropastiti.

Sigurno znamo da nas je Bog nanovo rodio. Ljudi koji odbacuju Boga nalaze se, naprotiv, na strani Zloga, đavla. Oni su u smrti. Do te razlike, da, suprotnosti, nije došlo po nama samima. Dogodila se po Isusu. Poslanje vječnoga Sina Božjega bilo je da nam pokaže Boga – njegovu svetu narav, njegovo svjetlo i njegovu ljubav. I da nam otkrije zašto je morao doći za nas. Za vjernika je životno važno spoznati Krista, Istinitoga. Jer on se razlikuje od svih bogova i idola svijeta. S Isusom kojega vam navješćujemo sve stoji ili

pada. S njim smo nerazdvojno zauvijek povezani. Mi smo u njemu. U Istinitome. Zaštićeni. Kod kuće kod njega, bez obzira na to gdje smo u svojem zemaljskom postojanju.

I kažem to još jednom što jasnije mogu: **On je istiniti Bog i vječni život. Graditelj iz Nazareta je Bog. Neopisivi, Neshvatljivi, Vječni, koji je oduvijek bio, Stvoritelj. On je život koji sada imamo. Onaj u kojem živimo.**

S obzirom na tu istinu o Sinu Božjem, na kraju svoje poslanice mogu samo još naglasiti: **Sve što Isusa Krista i njegovu čast umanjuje, slabi ili dovodi u pitanje – to jesu i ostaju idoli.** Prijatelji moji, pazite da ni vidljive kipove idola, a ni „unutarnje" idole, kao što su čast od ljudi ili bogatstvo uz koje smo vezani, ni u kakvom obliku ne trpite ni ne obožavate.

Druga Ivanova poslanica

Piše vam Ivan, starješina. Netko tko se kao pastir brine za vas. Vama, izabranoj gospođi i njezinoj djeci. Vama, maloj zajednici vjernika, koju ljubim od srca. Mislim na ljubav koja dolazi iz Božje istine. Ali i od Isusa Krista. Svi koji su spoznali Isusa Krista kao istinu i ljube ga, ljube i vas. Istina, koja je Isus, temelj je, smjerokaz i mjera te ljubavi! Istina će ostati u nama, jer je Isus Krist u nama. Uvijek i zauvijek! Svi vjernici bit će zauvijek u zajedništvu Božje ljubavi. U vječnom životu.

Božja milost, njegovo milosrđe i njegov mir bit će s nama. Sa svakim od vas – dan za danom. Darovani od Boga, našega Oca na nebu. Isto tako od Isusa Krista, Očeva Sina. I on je Bog. Bog Sin. Koji je postao čovjekom i nama ljudima objavio Božju istinu i ljubav. U toj istini i ljubavi živimo kao Božja djeca!

Doista sam se jako obradovao kad sam vidio neku tvoju djecu kako žive u istini. Ispunjavaju Očevu zapovijed koju nam je donio Isus. **Zato vas molim da činite ono što smo čuli od početka. Ne neku novu zapovijed koja bi vas trebala iznenaditi, nego staru: da ljubimo jedni druge.**

Ostati i živjeti u Očevoj ljubavi znači držati njegove zapovijedi: vjerovati u ime njegova Sina Isusa Krista i ljubiti jedni druge. Njegove su zapovijedi izraz njegove ljubavi prema nama. Imaju i zaštitnu ulogu. Protiv lažnih učitelja koji putuju naokolo. Mnogi zavodnici danas su revno na misijskom putu kako bi širili svoje laži. Ispovijedaju i navješćuju da Isus nije došao u tijelu. **Niječu da je Bog Sin postao potpuno i posve čovjek – kao što smo mi: rođen u Betlehemu. Odrastao u Nazaretu. Mnogo godina radio kao graditelj. Umro na križu pred vratima Jeruzalema. Kao pomirenje za naše grijehe. Uskrsnuo u tijelu. I kao čovjek uznesen na nebo. Tko te činjenice djelomično ili potpuno niječe, zavodnik je i suučesnik Antikrista koji dolazi.**

Ti su zavodnici stvarna opasnost. Pazite dakle na sebe. Čuvajte se! Da ne izgubimo ono što smo izgradili. Vi ste plod našega misijskog rada! Vi ste sami radili za vječni život. Činili ste Božje djelo i vjerovali u njegovo ime za vječni život. Ta mi želimo primiti punu plaću koja nam je obećana. Nje ima samo ako se držimo istine, živimo u njoj i ne idemo preko onoga što je o Kristu objavljeno od početka.

Svatko tko ne ostaje u Kristovu nauku, onakvom kakav ste ga čuli od početka, u takvome Bog ne prebiva. Svatko tko ostaje u nauku o Kristu, Sinu

Božjem koji je postao čovjekom, povezan je s Ocem i Sinom. Oni prebivaju u njemu.

Ako netko dođe k vama, a ne donosi nauk o Kristu kakav sam vam ga objasnio od početka, ne primajte ga. Ne dajte mu ni da progovori. Ne pozdravljajte ga i ne dočekujte ga kao što inače primate dobrodošloga gosta. Jer tko ipak takvoga pozdravi na taj gostoljubivi način, ima udjela u njegovim zlim djelima. Htio ili ne htio. Ako vam dođe putujući učitelj za kojega ne znate govori li istinu o Kristu, najprije to razjasnite. Kad je to razjašnjeno, primite ga. **Uvijek zauzmite jasan stav kad je riječ o našem Gospodinu Isusu Kristu. Ovdje nikada ne smije biti neutralnosti ili ravnodušnosti. Inače je u pitanju cijela naša plaća.**

Još bih mnogo toga trebao napisati. Tintom i papirom. Ali mnogo je bolje i ljepše razgovarati s vama na licu mjesta. Jer u takvom zajedništvu, gdje razgovaramo licem u lice, uvijek je velika radost.

Srdačni pozdravi i odavde, od vjernika ovdje kod kojih sam kod kuće.

Treća Ivanova poslanica

Ja, Ivan, starješina, prezbiter, pišem tebi, moj ljubljeni Gaju, kojega ljubim u istini. U istini koja je k nama došla po Isusu Kristu i osvojila naša srca, da odsad živimo u Božjoj ljubavi.

Ljubljeni Gaju, kako ti od srca želim, i molim za to, da ti u svemu bude dobro. I tvojemu vanjskom i tvojemu unutarnjem čovjeku. Da imaš dobar, poravnan put.

Kako sam se obradovao kad su braća koja su te susrela izvijestila koliko svoj život usmjeravaš prema istini. Raduje me što su plodovi istine u tvojem srcu svima vidljivi. Nemam veće radosti nego vidjeti da moja djeca žive u istini. Oni koje sam smio dovesti Kristu, istini, i koji su sada ispunjeni njime. Oni koji se i istine drže u ljubavi te ljube svoju braću i sestre u vjeri i svoje bližnje.

Ljubljeni, to je vjernost istini, kako si se ponio prema braći. Prema ljudima koje uopće ne poznaješ. Oni su ovdje kod nas, u kućnoj crkvi, posvjedočili i proslavili tvoju vjernost u gostoljubivosti. Kad su takva braća na putu kao misionari, opremi ih za daljnje putovanje. To je drago Bogu i časti ga. Njemu služe. Tako se podupire njihova služba. Jer nisu na putu za sebe. Za ime našega Gospodina Isusa Krista krenuli su na put. Da ga navješćuju. Pritom se ne oslanjaju na potporu pogana, nego uvijek traže svoje suvjernike na licu mjesta. Oni su obvezni, da, dužni primiti ih. Ali zavodnike ne primajte u svoje kuće. Nego samo prave misionare. **Tako postajemo suradnici istine i djelatni sudionici u Gospodnjem djelu. U njegovu kraljevstvu.**

Pisao sam kućnoj crkvi kojoj ti, dragi Gaju, pripadaš. Da se ta braća prime. Ali Diotref ne shvaća ozbiljno našu molbu. Voli biti prvi među njima. I odlučivati samovoljno.

Kad dođem k vama, podsjetit ću ga na taj odbojni stav i pozvati ga na odgovornost. To se svakako mora razjasniti. Jer on nas bez razloga optužuje zlim riječima. Ne zadovoljava se riječima, nego braću koja služe svima nama i traže konačište jednostavno odbija. I sprječava one koji im žele dati smještaj. Čak im prijeti da će ih izbaciti iz kućne crkve. To je ponašanje koje ne pripada zajedništvu vjernika.

Dragi Gaju, ne daj da te takvo ponašanje potakne da i ti postupaš jednako. **Ne oponašaj zlo, nego dobro.** Postoji jednostavno i jasno pravilo: tko čini dobro, od Boga je. Jer Bog je dobar. Tko čini zlo, nije vidio Boga. Previđa

kakav je Bog. Previđa da nas Bog prihvaća i da mi trebamo prihvaćati jedni druge.

Demetrije je jedan od tih odbijenih. Premda ima dobro svjedočanstvo od svih, kao donositelj ovoga pisma. Ništa ne govori protiv toga da ga se primi. Istina mu je prioritet. Zauzima se za nju. Živi u skladu s njom. To svjedočimo i mi. A ti dobro znaš da govorimo istinu.

Imao bih još mnogo toga napisati. Ali bolje je razgovarati licem u lice i razmjenjivati misli u zajedništvu vjernika.

Božji mir neka bude s tobom. Pozdravljaju te prijatelji odavde. Pozdravi od nas osobno svakoga od prijatelja koji dijele tvoje mišljenje. Svakoga pojedinoga.

Na kraju

Iskreno se nadam da ste pri čitanju osjetili kako vam Bog govori. Kako ohrabruje, poučava, ali i upozorava na sve što ne dolazi od njega i zato nam šteti.

Zahvalite mu za sve dobro što je rekao o vama i izravno vama.

Ako imate pitanja, pišite mi: hj-ronsdorf@t-online.de

Druge tekstove Novoga zavjeta naći ćete na www.hans-joerg-ronsdorf.de.

Evo još nekoliko važnih savjeta:

Čitajte Bibliju. Ako je moguće, redovito.

Čitajte Bibliju zajedno s drugim ljudima – i razgovarajte o njoj.

Molite da vam Bog oživi svoju riječ – tako kao da vam izravno govori.

Pročitajte tekst naglas, dvaput zaredom.

Postavite tekstu sljedeća pitanja:

Kakav biste naslov dali ovom tekstu?

Što tekst govori o Bogu i Isusu?

Što tekst govori o ljudima?

Što učimo iz teksta?

Što trebamo činiti?

Kako nas ta riječ ohrabruje?

Kad se ponovno sastanete, razgovarajte o svojim iskustvima i doživljajima.

Tražite kontakt i zajedništvo s kršćanima koji ljube i časte Isusa Krista i koji cijene, čitaju i ozbiljno shvaćaju Bibliju.